

Arrest

nr. 174 793 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 mei 2016 werd verzoeker ter beschikking gesteld van de Belgische regering.

1.3. Op 23 juni 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 11 juli 2016 werd verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas.

1.5. Op 29 augustus 2016 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 2 september 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 2 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 29/08/2016

Overdracht CGVS: 31/08/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Malekan in het district Kama van de provincie Nangarhar. U bent Pasjtoen van etnische origine.

Uw vader werkte sinds zolang u zich kan herinneren als commandant voor de Afghaanse grenspolitie. In die hoedanigheid werd hij tijdens de ramadan van 2015 meermaals bedreigd door de taliban. Ongeveer 20 dagen na het Suikerfeest vertrok uw vader, nadat hij een paar dagen thuis op bezoek was geweest, terug naar zijn werk. U, noch de rest van uw gezin heeft sindsdien nog iets van uw vader vernomen. Later hoorde uw moeder van de malik van uw dorp dat uw vader nooit op zijn werk is aangekomen. Hierop besliste uw moeder in overleg met de dorpsoudsten dat u en uw broer Shahed naar het buitenland moesten vluchten omdat ook jullie leven in gevaar was. Een tiental dagen voor het Offerfeest verliet u Afghanistan. U kwam in België aan op 28 oktober 2015 en diende op 3 november 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Ter staving van uw eerste asielaanvraag legt u geen documenten neer. Op 10 mei 2016 wordt u ter beschikking gesteld van de regering.

Op 23 juni 2016 wordt er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen en het CGVS van oordeel is dat er een intern vluchtalternatief is voor u in Jalalabad. U gaat hiertegen niet in beroep.

Op 11 juli 2016 wordt u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 29 augustus 2016 dient u hier een tweede asielaanvraag in. U beroept zich op uw initiële problemen en legt de volgende documenten in kopie neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban en 7 certificaten van uw vader zijn werk.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS was bovendien van oordeel dat er voor u een intern vluchtalternatief mogelijk is naar Jalalabad. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met de betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt dient te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. Uw verklaringen betreffende het werk van uw vader waren onvoldoende toereikend om geloofwaardig te zijn. Dat u nu enkele certificaten kan neerleggen kan dit niet veranderen. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw vader zijn tewerkstelling bij de grenspolitie wordt er ook geen geloof gehecht aan de hieraan verbonden problemen. De dreigbrief die u neerlegt kan hieraan niks veranderen. Uw taskara en die van uw vader tonen uw identiteit aan en deze wordt niet betwist.

Nog met betrekking tot het nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter een fax betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is de reden waarom u de originelen niet kan voorleggen merkwaardig. U verklaart dat uw originele documenten teruggekeerd zijn naar Afghanistan omdat u in een gesloten centrum zit. Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. Iemand die in een gesloten centrum verblijft is in de mogelijkheid om post te ontvangen. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast verwijst u nog naar een document van dat moet bewijzen dat uw vader als vermist werd opgegeven. Echter dient gezegd dat u nalaat dit document neer te leggen. Louter verwijzen naar documenten is geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk kan vergroten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de

objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

In verband met de evaluatie van uw persoonlijke omstandigheden wordt opgemerkt dat u het CGVS bewust geen zicht verschaft over wat uw werkelijke levensomstandigheden waren in Afghanistan. Zo legde u bedrieglijke verklaringen af over uw leeftijd en over het werkelijke beroep van uw vader. Ook is het bijzonder vreemd dat u absoluut niet schijnt te weten hoe uw moeder en zussen momenteel in hun levensonderhoud kunnen voorzien (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.06.2016, p.6). Gevraagd of u nog contact had met uw familie in Afghanistan, stelt u dat u ze niet kon bereiken omdat uw moeder en zussen niet weten hoe ze met een GSM moeten werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.06.2016, p. 7). U stelt echter ook dat de mogelijkheid bestaat om via de malik contact op te nemen met uw familie. Gevraagd waarom u dat dan niet gedaan hebt, stelt u dat er geen gelegenheid toe was omdat hij niet opnam of de lijn onderbroken was. Later in het interview verklaart u echter dat u 20 dagen geleden nog contact had met de malik van uw dorp om uw documenten te laten opsturen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.06.2016, p. 18). Het is dan ook onaannemelijk dat u via hem niet meer informatie zou hebben ingewonnen over hoe het met uw familie momenteel gesteld is. Door bewust geen zicht te bieden op uw persoonlijke omstandigheden gaat u in tegen medewerkingsplicht die op elke asielzoeker rust om de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas zodat deze door het Commissariaat-generaal kunnen worden beoordeeld in het licht van de Vluchtelingenconventie en de subsidiare bescherming.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een, weliswaar verloofde, alleenstaande man bent die werd opgeleid als lasser in Afghanistan. Sinds uw vijftiende oefende u dit beroep uit en werd u zelfs mede-eigenaar van de zaak waar u als lasser bent opgeleid (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.06.2016, p. 8-9). Er kan dan ook worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om zich in Jalalabad te vestigen en er een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken

dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: er werd geen enkele verblijfsprocedure aangegaan wie een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen aantonen.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

“EERSTE MIDDEL

SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

VERBOD VAN WILLEKEUR

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

In casu dient vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden.

Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu werd de nieuwe asielaanvraag van verzoeker gesteund op tal van zwaarwegende motieven die het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst.

Dat verzoeker in dit verband het volgende wenst te antwoorden op de argumentaties van CGVS in de hier bestreden beslissing en wel als volgt:

1.

Verzoeker is zijn land van herkomst ontvlucht omdat het voor hem geenszins nog veilig was in Afghanistan, dit gezien het feit dat diens vader als commandant met de Amerikanen samenwerkte.

Hij diende een eerste asielaanvraag in, doch kon dienaangaande geen bewijsstukken voorleggen, reden waarom deze aanvraag verworpen werd.

Ook het hoger beroep dat hij indiende hiertegen werd verworpen gezien hij geen documenten ter staving van diens asielrelaas kon voorleggen.

Ondertussen bekwam verzoeker documenten die zijn asielrelaas wél kunnen ondersteunen, reden waarom hij een nieuwe asielaanvraag indiende.

Het is inderdaad zo dat verzoeker niet zoveel afweet van de activiteiten van diens vader, doch dit kan geenszins enige reden zijn om zijn asielrelaas alsdusdanig te gaan afwijzen.

Er liggen thans immers documenten voor waaruit ten genoege van recht blijkt wat de functie van diens vader was, was diens activiteiten inhielden.

Verzoeker ontving de originele documenten niet omdat hij in het gesloten centrum zat, en de gelegenheid niet kreeg om deze documenten persoonlijk in ontvangst te nemen. Om deze reden werden deze teruggestuurd naar diens land van herkomst. Thans zal getracht worden om deze opnieuw door te sturen, ditmaal naar de raadsman van de verzoeker.

2.

Door het CGVS wordt zeer speculatief geargumenteed in de bestreden beslissing in die zin dat er wordt geopperd dat er een hoge graad van corruptie heerst in het land van herkomst, en er zomaar gratis wordt vanuit gegaan dat de voorgebrachte documenten vals zouden zijn.

Nochtans zou bij een afdoend onderzoek der documenten evenals der voorhanden zijnde informatiebronnen door het CGVS vastgesteld kunnen worden wat nu juist de functie en activiteiten waren van de vader van verzoeker.

Door de documenten geenszins te onderzoeken en te toetsen aan de waarheid is er sprake van een totaal ondermaatse afhandeling van de asielaanvraag van verzoeker met alle noodlottige gevolgen vanden desgevallend.

Het is duidelijk dat het asielrelaas van verzoeker die gebaseerd is op de activiteiten van diens vader, geenszins enig intern vluchtalternatief toelaat.

Hij wordt specifiek gevisieerd omwille van het feit dat zijn vader met de Amerikanen heeft geholpen, en het is niet omdat hij in Jalalabad zou kunnen gaan wonen, dat daar diens veiligheid gegarandeerd kan worden.

Er zijn specifieke omstandigheden waarop verzoeker zich baseert in zijn asielaanvraag en die aan de werkelijkheid kunnen en dienen getoetst te worden, dewelke ook gelden voor het hele grondgebied van Afghanistan.

Ten onrechte wordt de asielaanvraag van verzoeker herleid tot een aanvraag tot subsidiaire bescherming, hetwelk wordt geweigerd omwille van een intern vluchtalternatief voor de burgerbevolking.

Verzoeker vraagt in zijn asielaanvraag geen toekenning van asiel of subsidiaire bescherming wegens "willekeurig geweld", doch om heeft specifieke redenen, weze het feit dat diens vader meegeholpen heeft met de Amerikanen en een belangrijke functie had in deze samenwerking en ook een belangrijke rol heeft gespeeld.

3.

In de afwijzing van diens eerste asielaanvraag werd verzoeker aangewezen dat hij geen bewijsstukken kon voorleggen inzake het werk van diens vader. Bij zijn laatste asielaanvraag heeft verzoeker dan deze stukken wel naar vorgebracht.

Het is zo dat hij niet veel over het werk van diens vader afweet, maar dit is ook niet verwonderlijk, gezien verzoeker in het jaar 2011, tijdens de operatie "Enduring Freedom" nog minderjarig was, of dan toch nauwelijks 18 jaar oud.

Het is geenszins verwonderlijk dat de vader van verzoeker zijn minderjarig kind, weze verzoeker, niet op de hoogte heeft gebracht van diens activiteiten.

Verzoeker is duidelijk een persoon met een verhoogd risicoprofiel, en eer kan niet zomaar mee volstaan worden alsof er geen gevaar bestaat van verzoeker en deze zomaar in Jalalabad zou kunnen gaan wonen.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de dreigbrief uitgaande van de Taliban, waarin er gedreigd wordt hem te doden (stuk 4).

Het CGVS heeft in haar eerdere beslissingen zelf gesteld dat het gros van het geweld in Jalalabad afkomstig is van Anti-Gouvernementele Elementen die in de stad actief zijn.

Dit geweld is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afgaans en Internationaal veiligheids personeel, door middel van zelfmoordaanslagen of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen.

Verzoeker loopt een duidelijk gevaar gezien diens risicoprofiel.

Dat door CGVS ten onrechte wordt geopperd alsof verzoeker zomaar bescherming zou kunnen inroepen vanwege de autoriteiten, terwijl in werkelijkheid de oorlogstoestand maakt dat dergelijke bescherming geenszins kan bekomen worden.

Dat de oorlogstoestand en het gebrek aan mogelijkheid tot bescherming door de autoriteiten wel degelijk kaderen binnen de criteria van de Conventie van Genève, en niet vreemd aan deze criteria zijn.

4.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor asiel dan wel internationale bescherming in aanmerking komt.

Er wordt dan ook gevraagd de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek temeer gelet op de bewijsstukken die verzoeker voorlegt;
Zoniet wordt gevraagd dat de RW zelf de nodige informatie op te vragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoeker meent dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RW toekomt diens verplichtingen terzake na te komen.
Dat ten onrechte door het CGVS tegen de inhoud van de voorliggende stukken en zonder enig onderzoek van deze documenten bepaalde standpunten worden ingenomen.
Kwade trouw wordt nooit vermoed, doch dient aangetoond te worden, en wat niet gebeurt door het CGVS en wat ook nooit kan, aangezien de door verzoeker voorgelegde documenten een werkelijkheidsgetrouw beeld van de toestand schetsen.
In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.
Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

TWEEDE MIDDEL

SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING

SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker.
Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Dat er mag verwacht worden dat de asielaanvraag van verzoeker grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen op basis van enkele verwijzing naar andere beslissingen;

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

"Traditioneel aanvaard rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen."
(VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut; selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Afghanistan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen (zie ook stuk 3).

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en hun leven ten zeerste in gevaar temeer hij afkomstig is van een regio waar escalatie van geweld en schendingen der mensenrechten aan de orde zijn.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich geen beletsel stelt, temeer de zeer gevaarlijke toestand in het land van herkomst.

DERDE MIDDEL:
SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET
SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

De asielinstanties dienen thans niet enkel te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins afdoende gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toegekend kunnen worden.

De situatie in Afghanistan diende in concreto beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar manifeste schending van het art. 3 EVRM dreigt.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat deze specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo ondermeer de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden inzake de actuele problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu wordt wel beweerd dat er geen veiligheidsrisico zou bestaan in Jalalabad en er dus een intern vluchtalternatief bestaat, doch dit betreft een eenzijdige en verkeerde appreciatie van de werkelijke gebeurtenissen en een totaal verkeerde inschatting van de toestand ter plaatse.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker dezelfde documenten als deze die werden voorgelegd bij de indiening van zijn tweede asielaanvraag, zodat deze documenten zich al in het administratief dossier bevonden en het voorwerp zijn van een beoordeling in de bestreden beslissing.

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp

heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3. De beslissing van 23 juni 2016 aangaande de eerste asielaanvraag is gebaseerd op volgende motieven:

(i) Op grond van de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het leeftijdsonderzoek meer dan 18 jaar was, zodat hij in tegenspraak met zijn verklaringen niet kan worden beschouwd als minderjarige.

(ii) Verzoekers verklaringen maken niet aannemelijk dat hij of zijn familie een vrees voor vervolging heeft, noch dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming omwille van het werk van zijn vader bij de Afghaanse grenspolitie.

(a) Er is geen enkel bewijs van de tewerkstelling van zijn vader voor de grenspolitie of van de bedreigingen die verzoeker of zijn vader zouden hebben ontvangen.

(b) Verzoekers kennis over het beroep van zijn vader is zeer beperkt. Zo weet hij niet of zijn vader nog een ander beroep heeft uitgeoefend voor hij bij de grenspolitie aan de slag ging, hoe hij bij de grenspolitie is terecht gekomen en of hij op andere plaatsen dan in Kunar heeft gewerkt. Ook weet verzoeker niet welke rangen zijn vader gehad heeft voor hij commandant werd of hoe lang hij als commandant heeft gewerkt. Evenmin blijkt verzoeker op de hoogte van wie de overste van zijn vader was of over hoeveel manschappen hij ongeveer de leiding had. Gevraagd om wat meer te vertellen over het werk van zijn vader voor de politie is het bijzonder vreemd en merkwaardig dat hij niet verder komt dan te stellen dat hij aan het hoofd stond en de regels bepaalde. Verzoeker kan ook helemaal niets vertellen over de organisatorische structuur van de Afghaanse grenspolitie of de taken van deze politiedienst. Evenmin kent hij de naam van het hoofd van deze politiedienst. Aangezien zijn vader al bij de Afghaanse grenspolitie was sinds zolang verzoeker zich kan herinneren, hij daar de hoge functie van commandant bekleedde en verzoekers leven als gevolg van zijn vader diens activiteiten in gevaar kwam, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat verzoeker beter op de hoogte is van deze zaken.

Aangezien het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader commandant was bij de Afghaanse grenspolitie kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat hier onlosmakelijk mee verbonden is.

(iii) Wat de subsidiaire beschermingsstatus, bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat verzoeker over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, er kan dan ook worden gesteld dat hij in staat moet worden geacht om zich in Jalalabad te vestigen en er een menswaardig bestaan uit te bouwen. Daargelaten de huidige situatie in verzoekers regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad die *in casu* over een hervormingsbevoegdheid beschikt, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Verzoekers toelichting dat zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat hij geen bewijsstukken kon voorleggen gaat voorbij aan de andere motieven dat verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn dat hij of zijn familie een vrees voor vervolging heeft, noch dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming omwille van het werk van zijn vader bij de Afghaanse grenspolitie. De eerste asielprocedure werd in beroep niet om dezelfde reden verworpen nu verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 23 juni 2016.

De Commissaris-generaal argumenteert geenszins speculatief in de thans bestreden beslissing dat er een hoge graad van corruptie is voor de Afghaanse documenten, nu dit motief steun vindt in objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1). Dit motief wordt bovendien ondersteund door de andere motieven die de bestreden beslissing schragen, zoals het feit dat het slechts faxkopies betreffen en het feit dat verzoekers verklaringen over de originelen niet aannemelijk zijn.

Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat het voorleggen van een document geen enkele invloed heeft op de vaststelling dat verzoekers voorgehouden problemen in 2015, dus toen verzoeker in elk geval meerderjarig was, omwille van zijn vaders werk als commandant van de Afghaanse grenspolitie ongeloofwaardig is en aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. De voorgelegde documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Bovenstaande vaststellingen en het feit dat verzoeker verder in zijn verzoekschrift volhardt in zijn voorgehouden problemen die reeds werden beoordeeld in het kader van een eerste asielprocedure en geen concreet verweer voert tegen de motieven van de thans bestreden beslissing volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP